

Szikszai Ilka

Tőrrel szívemben

Fáj a levegő-, kevés!

Sebzett a lelkem-, nehéz!

Mennek az emberek-, nézd!

Nem érdekelnek- miért?

Szólítom költői lelked- Írj!

S mi végre vagy Te?- Írj!

Nincs felelet- Meghalt.

Mi, s ki halt meg? -Választ!

Nem megy, súlyos a lét,

Mit akarsz még?

Én már semmit, semmit,

Elmenni, feledni, nyugodni!

De hol? Hol? -Válaszolj!

Nem itt, tudod Te,

Pokol e Föld, el, örökre!

Mi végre vagy Te?

Tőrrel szívemben, fel-le,

Teszem a dolgom, most még,

Értelmetlen e földi lét!

Hogy gondolod Te ezt?

Ki, s mi tesz boldoggá Téged?

*Válaszoljak, tudok még?
Add vissza Sors Őt nekem még!
Kit adjon vissza, mi a bajod?
Őt, a Szeretőt, ki szeretni tudott.
Tiltott szerelmével vigaszt adott.
Miféle tiltott szerelmével?
Megzakkant józanság elmédben?
Igen, megzakkant, törvények által,
Ember szabta regulák által.
Akkor miért várod még vissza őt?
Miért kell neked e tiltott szerető?
Érzetem súgja, ismerem réges-rég,
Lehetett apám, anyám, kedvesem,
Ezt ki kell még derítenem.
Hozzám tartozik e táj, ahol élek,
Szívemben törként gyökerezett.
Elmegyek reinkarnációs utazásra,
Mi ez a fájdalom, megtudnom.
Józan eszem nem is volt ő végette,
Ember szabta törvényeket felégette.
Törrel szívemben, fel-le,
Teszem a dolgom most még,
Értelmetlen e földi lét.
Szellemisségem sasként szárnyal,
Nem törődök e csúf világ szájával.*

*Fröcsögnek össze-vissza az emberek,
Gondolatuk csak rabságba vezet.
Silány létüket próbálják emelni,
Méltóságukat föntebb mutatni.
Pénzért, pozícióért, valami jobbért.
Színpadi játékosként állunk,
Felhúzzuk bábjátékmaszkunk,
S kiállunk szerepelni, mutatni,
Majd éjjel izzadt ágyukba szunnyadni.
Nagyokat fordulunk, púzunk és nyögünk,
Csipás szemmel, részegként felkelünk,
Támolyog a szív és a vérkeringés,
Inni kellene egy kávé!
Aztán enni valami táplálékot,
Üríteni vizeletet és salakot,
Fürdeni, hisz büzlünk magunktól,
Mosni, ruháink maguktól büzlenek,
Valami modern piperét használni.
Óh, mennyire unom már ezt!
Időre menni, dolgozni, hogy tudjunk élni,
Rezsit, kocsit, lakást, mindent fizetni.
Ez csak nagy figyelemelterelés.
Szellemvilágtól vak eltérítés!
Nekem sokkal jobb volt test nélkül élni,
Ezeket nem kellett naponta tenni.*

*Gyönyörű hangom csak énekelt,
Boldogságtól tündökölt minden jel.
Halványkék sugárban úszott égi testem,
Angyalok hadai vigyázták léptem.
Mennyei tisztaságban, örömben éltem,
Vágyom oda vissza, segíts Istenem!
Lázadó angyallá váltam,
Mi végre kell, testem hordozzam?
Nagy kereszt ez számomra,
Fogadj vissza, örök hazádba!
Törrel szívemben, fel-le,
Teszem a dolgom most még,
Értelmetlen e földi lét.
Akkor miért vágyasz szeretődre?
Testiséged felülmúlja szellemiséged?
Óh, nem, csak Égi világból ismerem őt,
De leszülettünk e földi pokolba,
Tartozásom van karmám által,
Szenvedni kell testemben ez által.
Súlyos vétket követtem el ő ellene,
Ezért vezeklek most ő érte, végette.
Halj hát meg, vége lesz szenvedésednek!
Nem tehetem, halálos bűnben nem leledzem.
Miért nem akarsz e bűnben leledzeni?
Mert akkor ismét újjá kell születni,*

Már nem akarok itt tovább szenvedni.

Éles tőrrel megint szívemet átdöfni,

Teszem a dolgom most még,

Jól tudom, értelmetlen e földi lét!

(Dal)

Teremtőm, könyörgöm, hívj engem magadhoz,

Tőrrel szívemben, fájdalomban élni nem tudok.

Oda vágyom vissza, Hozzád, a boldog Szellemvilágba,

Könyörülj rajtam, irgalmazz, fogadj karjaidba!